

[Ninn-Hansen.]

hverken hr. K. B. Andersen eller jeg kan gå på denne talerstol. Det er i sig selv et så voldsomt tab for folketinget, at jeg slet ikke kan overse, hvad der sker til den tid. Derfor skal jeg sige, at på det grundlag kan vi godt lade indledningssætningen blive stående. Det helt afgørende er selvfølgelig det, der i øvrigt siges angående NATO, at NATO er det realistiske grundlag for sikkerheds- og afspændingspolitikken. Og endnu mere afgørende: reelt er der jo ikke én eneste, der her i dag har kunnet opstille et alternativ til den politik.

Jeg vil endnu en gang sige til socialdemokratiets ordfører, at jeg synes, man har gjort en god gerning ved igennem dette forslag at videreføre en samling om udenrigspolitikken her i landet. Jeg håber, at der må blive givet tilslutning fra endnu flere end de 120, jeg nævnte i første omgang.

Melchior (CD):

Jeg skal heller ikke i denne runde begive mig hele jordkloden rundt, og jeg skal også undertrykke lysten til at debattere med en del af ordførerne og andre talere, idet en sådan forespørgselsdebat vel ikke mindst har sin mening i at være en dialog mellem på den ene side udenrigsministeren, som vi har rettet forespørgslen til, og på den anden side ordførerne.

Jeg vil derfor takke udenrigsministeren for de bemærkninger, han havde til mit indlæg. Jeg er da godt klar over, at det ikke er udenrigsministerens bord med hensyn til vor valglov. Når jeg alligevel tog det med, så er det, fordi der er lidt udenrigspolitik i det også. Vi har jo ud over sild og torsk ikke andre landfaste naboer end netop tyskerne, så vore grænseproblemer må jo udgøre en del af vor udenrigspolitik. Jeg vil blot gerne henstille, at udenrigsministeren måske, hvis han finder det i overensstemmelse med den udenrigspolitik, han gerne vil føre, inden for sin regering og over for sin kollega gør sin indflydelse gældende i en retning som den, jeg antydede.

Med hensyn til brugen af international statistik er jeg helt enig med udenrigsministeren, og jeg vil også takke, fordi han tolkede mit billede om tiende på en god måde, som jeg kan tilslutte mig. Det er jo altid farligt at bruge billeder; de kan føres for

langt ud og derfor komme til at betyde det modsatte af, hvad man havde tænkt sig. Tienden tilfaldt jo oprindeligt præsteskkabet; nu er præsteskkabet på lønningslisten i de fleste lande, og nu skal tienden altså tilfalde tyendet, nu skal tienden tilfalde folket. Der ligger det rigtige, som udenrigsministeren så, i det, at hvis det er en procentsats, så står betalingen altså i forhold til evnen, dvs. den kan gradueres. Dette giver mig anledning til at sige over for de ordførere og andre talere, der har sagt, at der nu er tale om nedgang i vor u-landshjælp, at det jo ikke er rigtigt. Der er tale om en fortsat stigning, måske ikke en stigning, der er stor nok efter alles hjerte, men det er på den anden side en fejludlægning at sige, at nu går vor bistand ned.

I den forbindelse hæftede jeg mig meget ved, hvad udenrigsministeren sagde, at befolkningen skal forstå — og det er måske bl. a. vort ansvar — at når der ydes u-landshjælp på den ene eller den anden måde, direkte og indirekte fra dette land, så er det en værdi for dette lands befolkning, altså for giveren, at være i stand til at yde dette. Jeg har mine tvivl om, om det er lykkedes os at trænge igennem med denne opfattelse.

Jeg vil i denne forbindelse nævne den ikke uinteressante, men ikke specielt udenrigspolitisk betonedede disput, der har været om reallønstigningen i dette land, hvor jo Jyllands-Posten forleden lagde for med en udregning, der viste, at arbejderne havde haft reallønsnedgang, medens dagbladet Informations økonomiske medarbejder i går kunne vise, at dette var baseret på en fejlagtig sammenligning af tal, og at der i virkeligheden er tale om en reallønsstigning. Under alle omstændigheder må der jo til den eventuelle stigning i reel købekraft lægges den værdi, som ligger i de forøgede skatter, for disse skatter ender jo ikke i kioakken, de går dog for størstedelens vedkommende til formål, der er til gavn for den befolkning, der har betalt disse skatter. Til denne gavn hører også den del af skatterne, som videregives til u-lande. Det er en positiv værdi for en borger, for en befolkning at være vidende om, at en passende procent af det, man bruger på sig selv og på hinanden, afleveres som tiende, som tribut til dem, der ikke har været så heldige, som vi selv har været. Det er i høj grad på sin plads, når udenrigsmini-